

Tři zloději

Neznámý autor

To je ta potíž s dnešními zloději, prohlásil Lledos. "Mají mizernou techniku. Víím, že zloději nemají žádnou čest, a že ji nikdy neměli, ale bývala tu alespoň nějaká ta pýcha, schopnosti a určitá základní vynalézavost. My, kteří o historii cechu něco málo víme, jsme z toho zoufalí."

Imalyn se ušklíbl a tvrdě udeřil svým korbelem chandry o hrubou desku stolu. "A co ti na to, u B'veka, máme jako říct? Ptáš se nás, co uděláme, když uvidíme stráž, a já ti na to říkám, že toho mizeru vezmeme kudlou do ledvin. Co bys chtěl slyšet? Že ho vyzveme na turnaj v piškvorkách?"

Takové obrovské ambice, ale vzdělání veškeré žádné, řekl Lledos s povzdechem. "Mí drazí přátelé, my se tady nechystáme oloupit bandu nordských turistů, kteří právě vystoupili na břeh. Dům cechu obuvníků možná jako cíl sám o sobě nezní nijak děsivě, ale dneska, když tam budou uloženy vybrané členské příspěvky před odesláním do banky, bude kolem něj kruh stráží sevřený těsněji než kwami prdel. Nemůžeš prostě vrazit kudlu do každých ledvin, které potkáš, a čekat, že s tím vystačíš až do pokladnice."

Proč nám tedy nevysvětlíš přesně, co konkrétně chceš, abychom udělali? zeptala se klidně Galsia ve snaze, aby si ti dva pokud možno nevjeli do vlasů. Většina štamgastů v hospodě U Sádrové pikle v Tel Aruhnu byla dost chytrá na to, aby neposlouchali a hleděli si svého, ale ona věděla svoje a radši nechtěla nic riskovat.

Jen obyčejný zloděj, prohlásil Lledos a nalil si další chandru pro zahřátí, "vrazí svému protivníkovi kudlu do zad. Jistě, může ho to zabít, ale mnohem častěji stihne protivník vykřiknout a útočník se zamaže od krve. To není dobré. Naproti tomu takové správně podříznuté hrdlo, když se to dobře provede, stráž zabije a zároveň umlčí a zloděj se ani moc neumaže od krve. A až bude po všem, až se loupež zdaří, nechceme přece, aby lidé viděli po ulicích pobíhat bandu zakrvavených řezníků. Dokonce ani v Tel Aruhnu ne, a to už je co říct.

"Pokud se vám podaří zastihnout oběť ležící a spící nebo když odpočívá, jste ve velmi výhodném postavení. Jednu ruku jí položíte přes ústa, s palcem pod bradu, pak jí druhou rukou podříznete hrdlo a rychle otočíte hlavu na druhou stranu, aby tělo krvácelo směrem od vás. Pokud ale hlavu neodsunete dost rychle, riskujete, že se trochu zašpiníte od krve. Když si nejste jistí, nejlepší je oběť nejdřív uškrtit, čímž se vyhnete tři stopy dlouhým gejzířům krve, jaké zpravidla stříkají kolem osoby, která schytá kudlu do zad a zůstane ještě chvíli naživu.

Jeden můj dobrý přítel, zloděj z Gnisis, kterého tady nebudu jmenovat, přísahá na techniku přiškrtit-a-podříznout. Jednoduše řečeno popadněte svou oběť za krk a zatímco ji budete škrtit, omlaťte jí obličej o protější zeď. Až oběť upadne do bezvědomí, podříznete jí hrdlo, zatímco ji stále držíte zezadu - tímhle způsobem vám nehrozí prakticky žádné riziko zašpinění šatstva od krve."

"Klasická technika, na kterou není potřeba tak pevné sevření, je dát oběti zezadu ruku přes ústa a přejet jí třikrát čtyřikrát nožem přes hrdlo, jako byste hráli na violu. Nevyžaduje to skoro žádné úsilí a sice při tom nějaká ta krev teče, ale aspoň všechna stříká směrem od vás.

Když už člověk ví, že mu nejspíš nezbude, než podříznout jeden nebo dva krky, není důvod, proč se na to nepřipravit předem a nevzít si nějaké vybavení navíc. Nejlepší podřezávači krků, které znám, většinou mívají vnější stranu rukojeti nože omotanou nějakým dobře savým hadrem, aby se jim krev nedostala na rukávy. Pro takový úkol, jaký čeká nás, to moc praktické není, ale když počítáte, že narazíte jen na jednu nebo dvě oběti, není nic lepšího než přehodit oběti přes hlavu pytel, pevně jí ho utáhnout kolem krku a pak jí prostě zasadit smrtící ránu nebo rány."

Imalyn se hlasitě rozesmál, "Nemohl bys mi to někdy prakticky předvést?"

Předvedu ti to co nevidět, prohlásil Lledos. "Pokud Galsia odvedla svůj díl práce."

Galsia přinesla mapu sídla cechu, čerstvě ukradenou, a začali s podrobným plánováním strategie. Posledních několik hodin byli všichni v jednom kole. Za necelý den se dali dohromady, vymysleli plán, nakoupili nebo nakradli všechno potřebné a teď se plán chystali provést. Ani jeden z těch tří si nebyl jist, zda jsou ostatní dva tak namyšlení nebo tak hloupí, ale osud je prostě svedl dohromady. Sídlo cechu obuvníků bude vykradeno.

Po západu slunce se Lledos, Galsia a Imalyn vypravili k sídlu cechu obuvníků na východním konci města. Když se všichni tři plížili po římsách, Galsia použila svůj flakón s kamenýzovou vůní, aby jejich pach zamaskovala před hlídacími vlky. Převzala také roli hlavního zvěda, a na Lleda udělala výborný dojem. Na to, že byla poměrně nezkušená, se ve stínech uměla pohybovat opravdu skvěle.

Lledos předvedl své schopnosti asi tucetkrát, a stráže byly natolik rozdílné a v různém postavení, že mohl kolegům ukázat skoro všechny způsoby neslyšného zabíjení, které za ta léta vymyslel a zdokonalil.

Imalyn otevřel cechovní pokladnu svou jedinečnou, systematickou metodou. Sotva ucítil pod rukama západky, začal si tiše broukat starou hospodskou odrhovačku o devětadevadesáti láskách Boethia. Řekl, že mu to pomáhá při soustředění a při probírání složitějších kombinací. Za pár vteřin byla pokladnice otevřená a oni měli zlato v rukou.

Z cechovního domu se vyplížili asi hodinku poté, co se dostali dovnitř. Nespustili žádný poplach, zlato bylo pryč a mrtvá těla stráží tiše krvácela na kamennou podlahu prázdné budovy sídla cechu.

Dobrá práce, přátelé, dobrá práce. Dobře jsem vás to naučil, řekl Lledos a nasypal si zlato do zvláštních tajných kapes v rukávech své tuniky, kde necinkalo ani netvořilo neobvykle vyboulená místa. "Sejdeme se zítra ráno, zase U Sádrové pikle, a rozdělíme se o kořist."

Skupinka se rozešla. Lledos byl jediný, kdo znal nejlepší cestu v systému městských stok, a tak se protáhl kanálem a zmizel někde dole. Galsia si přehodila před hlavu šál, zamazala si tvář blátem, aby vypadala jako stará f'lažská věštkyně, a vydala se na sever. Imalyn zamířil na východ do parku a spoléhal se na svoje nepřírozeně bystré smysly, že mu pomohou vyhnout se hlídkám městské stráže.

A teď je naučím tu ze všeho nejdůležitější lekci, myslel si Lledos, když se proplétal labyrintem kluzkých kanalizačních stok. Jeho guar čekal před městskou branou, přesně tam, kde ho nechal, a lakonicky okusoval dusibýlové křoví, ke kterému byl přivázaný.

Na cestě do Vivecu myslel na Galsiu a Imalyna. Možná už je chytili a odvedli je k výslechu. Škoda, že nemohl být přítomen vyšetřování. Kdo z nich se asi zlomí jako první? Imalyn byl z těch dvou zjevně tvrdší, ale Galsia nepochybně měla nějaké skryté rezervy. Byla to čistě otázka intelektuální zvědavosti: mysleli si, že se jmenuje Lledos a má se s nimi setkat U Sádrové pikle. Úřady proto nebudou pátrat po dunmerovi jménem Sathis, který se bude ze svého bohatství těšit míle a míle odtud ve Vivecu.

Sathis pobídl své zvíře kupředu a sledoval východ slunce. Představoval si, že Galsia a Imalyn nejsou u výslechu, ale že spí poctivým, sladkým, zdravým spánkem všech hříšníků a sní o tom, za co utratí svůj podíl zlata. Oba budou vstávat brzy a pospíší si k Sádrové pikli. Jako by je měl před očima -- Imalyn, rozesmátý a netrpělivý, a Galsia, která ho mírní, aby nevzbudili nežádoucí pozornost. Dají si pár korbelů chandry, možná si objednejí něco k jídlu -- velkou porci -- a budou čekat. A jak budou přibývat hodiny, jejich nálada půjde prudce dolů. Vystřídá se u nich řada pocitů, kterým se nevyhne žádná zrazená osoba: nervozita, pochyby, rozčarování, hněv.

Slunce už stálo vysoko nad obzorem, když Sathis dorazil do stájí svého domu na předměstí Vivecu. Odstrojil a vyhrbelcoval svého guara a založil mu do žlabu krmení. Zbytek stájí byl prázdný. Zůstane to tak až do pozdního odpoledne, dokud se jeho služebnictvo nevrátí z oslav Sv. Rilmse v Gnisis. Byli to dobří lidé, a dobře s nimi zacházel, ale měl už vyzkoušeno, že služebnictvo často moc mluví. Kdyby si jeho nepřítomnost doma dali do souvislosti s krádežemi, k nimž došlo v jiných městech, byla by jen otázka času, kdy to zajdou ohlásit na úřad nebo ho zkusí vydírat. Konec konců, byli to jen lidé. Z dlouhodobého hlediska bylo mnohem lepší, aby jim dal týden placené dovolené, kdykoli se potřeboval vzdálit z města za obchodem.

Nasypal zlato do pokladnice ve své pracovně a vyšel po schodech nahoru. Časový plán byl sice poměrně těsný, ale i tak si mohl Sathis dopřát aspoň pár hodin odpočinku, než se jeho služebnictvo vrátí domů. Jeho vlastní postel byla úžasně měkká a teplá, zvláště ve srovnání s tím zblešeným slamníkem, se kterým se musel spokojit v noclehárně v Tel Aruhnu. Krátce poté se Sathis probudil s noční můrou. Vteřinku předtím, než otevřel oči, se mu zdálo, že poblíž stále slyší Imalynův hlas, jak si tiše zpívá o devětadevadesáti láskách Boethia. Ležel tiše v posteli a čekal, ale neozývalo se vůbec nic, jen obvyklý praskot a skřípění starého domu. Částečky zvířeného prachu tančily ve světlých pruzích odpoledního slunce, které pronikalo oknem jeho ložnice. Zavřel oči.

Písnička se ozvala znovu a Sathis slyšel, jak se otevřela dvířka pokladnice v jeho pracovně. Do nosu mu pronikla vůně kamenýzu a on prudce otevřel oči. Přes hrubý pytel však pronikalo jen málo odpoledního světla.

Silná ženská ruka mu přikryla ústa a palcem ho přidržela pod bradou. Cítil, jak mu něco prořízlo krk a jak mu odsunula hlavu na druhou stranu, a zároveň slyšel Galsiu říkat svým typicky klidným hlasem, "Děkuji ti, žes mě to naučil, Sathisi."